Născut la Oxford, Anglia, în 1955, PAUL J. MCAULEY locuiește acum în Londra. Biolog de profesie de mai mulți ani, și-a publicat prima povestire în 1984 și de atunci s-a plasat pe un loc de frunte în cadrul mai multor subgenuri ale SF-ului contemporan, scriind atât „hard science fiction radical", cât și *space opera* panoramică, restructurată și reprelucrată, numită uneori *new space opera*, precum și speculații distopice despre viitorul apropiat. Scrie, de asemenea, fantasy și horror. Primul său roman, *Four Hundred Billion Stars*, a câștigat Premiul Philip K. Dick, iar romanul *Fairyland* a primit, în 1996, atât Premiul Arthur C. Clarke, cât și Premiul John W. Campbell Memorial. Printre celelalte romane ale sale se numără *Of the Fall*, *Eternal Light* și *Pasquale's Angel; Confluence* – o trilogie semnificativă, cu un orizont ambițios și dimensiuni pe măsură, a cărei acțiune se desfășoară la zece mii de ani în viitor și din care fac parte *Child of the River*, *Ancients of Days* și *Shrine of Stars*; *Life on Mars*; *The Secret of Life*; *Whole Wide World*; *White Devils*; *Mind's Eye*; *Players*; *Cowboy Angels* și *The Quiet War*. Proza sa scurtă a fost publicată în volumele *The King of the Hill and Other Stories*, *The Invisible Country* și *Little Machines*; alături de Kim Newman, este coeditorul antologiei originale *In Dreams*. Cea mai recentă dintre cărțile sale este romanul *Gardens of the Sun*. Povestirile i-au fost publicate în Antologiile Dozois numerele 5, 9, 13 și 15–20.

Aici ne conduce într-o închisoare de la periferia sistemului solar, pentru a ne demonstra cum pot persista consecințele unui război devastator vreme de încă mulți ani după aparenta sa încetare – cu urmări fatale.

Cred că ăsta e sfârșitul. Starea în care mă aflu nu-mi permite să-ncerc coborârea și, în orice caz, o să rămân fără aer. Cel mai apropiat adăpost de urgență e la numai cinci kilometri distanță, dar e ca și cum s-ar afla în partea opusă a acestui satelit minuscul. Și nici nu mă aștept la vreun fel de salvare în ultimul moment. Nimeni nu știe că sunt aici, telefonul și baliza de avarie nu mai sunt, rachetele pentru semnalizarea urgențelor s-au dus odată cu centura mea utilitară și nu cred că navetele teleghidate patrulează la înălțimea asta. Cel puțin nu mă mai dor picioarele, deși prin ceața anestezicului simt pulsațiile a ceea ce a mai rămas din mâna mea dreaptă, ca pe niște lovituri îndepărtate în tobe de război...

Dacă ești cel care mi-a găsit cadavrul, mă-ndoiesc c-o să ai timp să-mi asculți ultimul și singurul testament. O să fii prea ocupat să chemi ajutoare, să iei măsuri de pază a zonei și să te asiguri că tu și însoțitorii tăi nu striviți sub tălpi indicii prețioase. Îmi imaginez, în schimb, că ești un investigator sau un funcționar de stat, așezat la un birou din adâncul unui stup birocratic și împins de simțul datoriei să asculți această înregistrare înainte de a o abandona într-un hău al memoriei. O să știi că trupul meu a fost găsit în apropiere de culmea peretelui estic al marii falii numite grabenul Elliot de pe Ariel, al patrulea satelit al lui Uranus, în ordine descrescătoare a dimensiunilor, dar presupun că nu vei vizita niciodată locul, așa că te voi ajuta să-ți faci o idee ce priveliște oferă locul ăsta.

Stau aici, cu rucsacul costumului meu presurizat bine înfipt într-un bloc imens de gheață murdară, tare ca piatra. Mai jos, la mică distanță față de picioarele mele rupte, stânca abruptă coboară, pe o înălțime de un kilometru, drept către fundul albiei enorme a grabenului. Solul său a fost readus la suprafață acum două miliarde de ani de un potop de gheață și lavă, și e un platou orizontal, peticit cu câmpuri de organisme de semivid. Portocalii și roșii, de un negru intens, brun-roșcate... se întind, îndepărtându-se de mine în toate direcțiile, cât văd cu ochii, formând cea mai mare cuvertură din univers. Satelitul ăsta e atât de mic și grabenul e atât de lat încât marginea lui vestică dispare sub orizont. Deasupra câmpurilor plutesc șiruri de lămpi suspendate, ca o flotă de aeronave în flăcări. Presiunea atmosferică, douăzeci de milibari de nitrogen și metan, e suficientă ca să-ncețoșeze vederea și să ofere o indicație a distanțelor, a mărimii acestei grădini stranii. E ferma închisorii, firește, și fiecare centimetru pătrat a fost construit cu sudoarea unor bărbați și femei condamnați de eșecul propriilor idealuri, dar nimic din toate astea nu mai contează pentru mine acum. Aici, sus, sunt dincolo de toate, sunt deasupra lămpilor suspendate, îndesate sub streșinile acoperișului gigantic al grabenului, construit dintr-un polimer transparent, pe jumătate viu. Dacă-mi întorc capul, întrezăresc unul dintre picioarele colosale care susțin acoperișul. Dincolo de el e Uranus, un glob uriaș, albastru-verzui, plutind pe cerul negru. Polul sudic al imensei planete învăluite în gaz, acoperit cu un capișon maroniu de smog fotochimic, e îndreptat către soare, punctul strălucitor ce atârnă chiar deasupra orizontului vestic.

Până la apus mai sunt trei ore. N-o să trăiesc destul de mult ca să-l văd. Picioarele îmi sunt cuprinse de o amorțeală confortabilă, dar pulsațiile mâinii sunt din ce în ce mai intense, am o durere surdă în piept și fiecare respirație e un efort.

Mă-ntreb dac-o să mai trăiesc atât cât e necesar ca să-ți spun povestea mea...

Bun. Tocmai mi-am făcut o altă injecție cu anestezic. Pentru asta am fost nevoit să apelez la un reglaj prioritar al costumului, e o doză letală...

Hristoase, încă mă mai doare. Până și râsul e dureros...

Mă numesc Roy Bruce. Nu e numele meu adevărat. N-am avut un nume adevărat niciodată. Ar fi trebuit să am un număr când am fost extras, dar nu știu care era. Instructorii mei îmi spuneau Mark – dar ei ne spuneau tuturor Mark, era o glumă de-a lor, pe care nu s-au obosit niciodată să ne-o explice. Mai târziu, chiar înainte de a începe războiul, am luat viața bărbatului în a cărui imagine fusesem preschimbat. I-am luat viața, numele, identitatea. Și, după ce s-a terminat războiul, după ce am evitat retragerea și am devenit fugar, am avut mai multe nume, unul după altul. Dar Roy, Roy Bruce, e numele pe care l-am purtat cea mai mare perioadă de timp. E numele pe care-l veți găsi în registrul paznicilor. E numele sub care mă puteți îngropa.

Mă numesc Roy Bruce și am locuit în Herschel City, Ariel, vreme de opt ani și jumătate. Am locuit. Pun deja verbele la timpul trecut...

Mă numesc Roy Bruce. Sunt paznic de închisoare. Închisoarea, Unitatea TPA 898, e un grup de încăperi – noi le spunem blocuri – îngropate în peretele estic al grabenului Elliot. Herschel City e dincolo de el, la douăzeci de kilometri distanță, un puț cilindric imens afundat în suprafața de gheață a satelitului Ariel, cu pereții acoperiți de o pădure verticală, deasă și verde, cu rădăcinile înfipte în numeroasele proeminențe și crevase. Clădirile publice și micile parcuri ies în afara peretelui-pădure

ca niște ciuperci proeminente. Casele sunt construite în și printre copaci. Ariel are cu puțin mai mult de o mie de kilometri în diametru și e alcătuit preponderent din gheață. Cetățenii din Herschel City sunt acrobați arboricoli, se leagănă, se cocoață, alunecă, zboară în sus și în jos și jur-împrejur pe cabluri și trapeze, plase și culoare. E un loc unde ți-e drag să trăiești.

Am o casă-în-copac, cu o singură cameră. Nu e mare și e simplu mobilată, dar poți să stai pe verandă dimineața, uitându-te la maimuțele-veveriță care se fugăresc prin pini...

Sunt membru al Saunei #23. Cresc greieri cântăreți, am câștigat cu ei mai multe competiții. Sunt în stare să cânte mai ales fragmente din Mozart, nimic extraordinar, dar linia mea de descendență e bine îngrijită, iar timbrul și intensitatea sunetelor sunt excelente. Sper că bătrânul Willy Gup o să continue...

Îmi plac și excursiile, ascensiunile în stil liber. O dată am urcat de unul singur pe traseul Cartea Ruptă din chasma[1] Prospero, de pe Miranda, douăzeci de kilometri pe un perete vertical, în cincisprezece ore. Nu se apropie de niciun record, dar e foarte bine pentru cineva care suferă de o boală fatală. Am avut deja diverse forme de cancer, dar retrovirușii rezolvă asta cu destulă ușurință. Ceea ce mă ucide – ceea ce tocmai a pierdut cursa către uciderea mea – e o șubrezire generalizată, sistematică, o boală de genul lupusului. Bineînțeles că n-am avut cum să primesc un tratament pentru asta, fiindcă doctorul ar fi descoperit cine sunt de fapt. Cine am fost.

Presupun că mai aveam de trăit un an, sau cam așa ceva. Poate doi, dacă-aș fi fost într-adevăr norocos.

Nu era cine știe ce viață, dar era în întregime a mea.

---

[1] Canion, termen folosit în astrologie (n. tr.).

Uranus are douăzeci și ceva de sateliți, cei mai mulți fiind bucăți imense de gheață neagră, de vreo câteva zeci de kilometri în diametru, captate de forța sa gravitațională. Înainte de Războiul Tăcut, aici nu trăiau mai mult de două sute de oameni. Familii de pionieri răbdători, pustnici, câțiva savanți și membrii unui soi de sectă hindusă, care plantau pe întinderi uriașe de pe suprafața negricioasă a lui Umbriel organisme capabile să trăiască în vid. După război, Alianța Celor Trei Puteri a preluat stațiunea științifică de pe Ariel, unul dintre sateliții cei mai mari, a rebotezat-o Herschel City și și-a construit închisoarea de maximă securitate din marele graben aflat în apropiere. O serie de lideri și de susținători ai revoluției, interogați deja vreme de doi ani la Tycho, pe Luna Pământului, au fost mutați aici, fiind condamnați pe viață la reeducare și realiniere morală. La început, locul a fost administrat de Marina Militară, însă, după acoperirea grabenului Elliot și înființarea fermelor de organisme aclimatizate în vid, au fost aduși antreprenori civili. Majoritatea erau foști soldați, care se retrăseseră după război în Sistemul Exterior. Eu mă număram printre ei.

În timpul instruirii mele, învățasem cum să-mi creez identități false, cu un trecut convingător, și ultima mea încarnare a trecut cu ușurință de toate verificările. Timp de opt ani și jumătate, Roy Bruce, paznic de rangul trei, crescător de greieri și amator de ascensiuni în stil liber, a dus o viață liniștită și anonimă la periferia sistemului solar. Pe urmă, însă, doi paznici au dat peste cadavrul lui Goether Lyle, fostul lider al Senatului din Atena, Tethys, din perioada când, alături de alte douăsprezece orașe-stat din Sistemul Exterior, își declarase independența față de Pământ.

Nu-l cunoscusem prea bine pe Goether: un bărbat sensibil, serios, care scrisese în timpul său liber un soi de teze filozofice. Trupul i-a fost găsit în mijlocul șoselei dintre închisoare

și ferme, dezbrăcat, cu brațele și picioarele rășchirate, cu piroane bătute în palme și în labele picioarelor. Organele genitale îi fuseseră tăiate și îndesate în gură; limba îi fusese împinsă pe beregată. Și era înghețat tun – pe solul grabenului, temperatura oscilează în jurul valorii de minus o sută cincizeci de grade Celsius, e blândă în comparație cu cea de la suprafața satelitului, dar totuși cu mult mai scăzută decât în orice frigider casnic, atât de scăzută încât dioxidul de carbon expulzat de anumite tipuri de organisme adaptate la vid precipită în atmosferă, ca o chiciură. A fost nevoie de șase ore ca să i se dezghețe leșul pentru autopsia în urma căreia s-a stabilit că mutilările fuseseră săvârșite după moarte. Fusese ucis prin strangulare, după care i se făcuseră toate celelalte lucruri.

Când s-a descoperit cadavrul lui Goether Lyle, eu mă aflam la mai bine de treizeci de kilometri distanță, supraveghind o echipă de lucru alcătuită din zece deținuți, pe care o numim șleahtă și care aduna recolta de pe un câmp cu organisme capabile să trăiască în vid. E important să-i ținem pe deținuți ocupați, iar după ce muncesc, gârboviți, pe câmp sau la prelucrarea plantelor sunt prea obosiți ca să mai poată face planuri cu adevărat dăunătoare. În același timp, exportul substanțelor biochimice de calitate superioară produse de organismele în vid ca rezultat al prelucrării metanului ajută la acoperirea costurilor enorme implicate de menținerea închisorii în funcțiune. Așa că n-am auzit despre crimă înainte de a-mi aduce șleahta înapoi, în blocul său, la ieșirea din schimb, și am aflat toate amănuntele grotești abia seara, la saună.

Pe lumile minuscule ca Ariel, cu o gravitație insignifiantă, unde te ghemuiești sub un duș și apa are tendința de a se împrăștia în toate părțile, într-un mod cu totul incontrolabil, saunele, sau băile turcești, sunt modul ideal de a te menține curat. Te coci în abur fierbinte, transpirația îți scoate murdăria din

pori și stai la taclale cu vecinii și cu prietenii. Chiar și într-un orășel cu populație redusă, ca Herschel City, există saune pentru toate orientările sexuale și pentru toate credințele religioase. Sauna mea, #23, e pentru bărbați heterosexuali, celibatari și agnostici. În seara aceea am stat, ca de obicei, în aburul cu miros de eucalipt din jurul vetrei de piatră, alături de o duzină de bărbați despuiați, de vârste diferite și cu trupuri de tot soiul. Ne-am frecat pielea cu mănuși abrazive sau ne-am uns-o cu noroi depilator de culoare verde, am împroșcat cu apă pietrele fierbinți din vatră, ca să fie mai mult abur, și am vorbit despre uciderea lui Goether Lyle. Mustafa Sesler, care lucra la spital, ne-a dat toate detaliile sinistre. Am făcut speculații, întrebându-ne dacă moartea era urmarea unei răfuieli individuale sau a unui război între bande care își disputau teritoriul. Cineva a făcut o glumă, afirmând că era cea mai minuțioasă sinucidere din istoria închisorii. Altcineva, prietenul meu Willy Gup, m-a întrebat dacă aveam cumva idee despre ce ar fi putut fi vorba.

– Roy, tipul a fost anul trecut în șleahta ta. Ai idee dacă avea vreun dușman?

Am dat un răspuns ambiguu. Mutilările descrise de Mustafa Sesler se potriveau perfect cu ceea ce învățasem în timpul instruirii mele în domeniul asasinatelor, al tacticilor de gherilă și al propagandei negre. Mă gândeam la posibilitatea îngrozitoare ca Goether Lyle să fi fost ucis de cineva ca mine.

A sosit momentul să afli cine sunt. Nu sunt o ființă umană autentică. Sunt o dublură ucigașă, creată de magicienii geneticii, crescută într-o cuvă, extrasă după atingerea maturității depline, moment în care i s-au implantat deja o serie de talente și de trăsături de caracter, antrenată și trimisă să ucidă persoana al cărei duplicat identic este, pentru a-i lua apoi locul. Nu știu cât de multe alte dubluri ucigașe, câți fanatici, câți artiști ai simulării sinuciderilor și câte alte clone ilegale au fost lansate

în luptă pe toată durata Războiului Tăcut, dar cred că tabăra noastră a avut o contribuție importantă. Ținta mea a fost Sharwal Jah Sharja, un genetician minor care locuia de unul singur în jungla dintr-o crevasă acoperită din La Est de Eden, Ganymede, unde orchestra simfonia neîntreruptă a ecosistemului ciclic închis al unui oraș-stat. După ce i-am luat locul, am demarat un program de ecotaje[1], reducând în mod semnificativ circulația vaporilor de apă și mărind concentrația de dioxid de carbon și de noxe din atmosferă. Peste vreo patru săptămâni, când a izbucnit Războiul Tăcut, populația din La Est de Eden purta măști de gaze, pădurile și parcurile erau pe moarte, iar majoritatea animalelor comestibile și a recoltelor pieriseră sau erau grav afectate, silind orașul să folosească biomasa din fermele de organisme de vid pentru a-și hrăni cetățenii. Un grup de comando al Alianței Celor Trei Puteri a luat în stăpânire fermele din La Est de Eden în primele ore ale războiului și, două săptămâni mai târziu, locuitorii înfometați au acceptat condițiile capitulării.

Ar fi trebuit să mă autoanihilez imediat după cucerirea orașului, dar, în mijlocul tratativelor oficiale pentru capitulare, un grup de fanatici tradiționaliști au asasinat jumătate din Senat și au atacat forțele de ocupație. În confuzia care a urmat, o explozie a descoperit crevasa în care locuiam, expunând-o vidului din jur. Sharwal Jah Sharja a fost trecut pe lista victimelor și am profitat de ocazie ca să fug. Mi-am ascuns adevărata identitate în repetate rânduri și, de atunci încoace, am trăit incognito printre ființele omenești obișnuite.

De ce mi-am nesocotit ordinele? Cum am trecut dincolo de limitările impuse de imboldurile și de instinctele implantate? E foarte simplu. În vreme ce mă dădeam drept Sharwal

[1] Sabotaje ecologice (n. tr.).

Jah Sharja, am ajuns să iubesc viața. Voiam să învăț cât mai multe despre ea în scurtul răstimp pe care mi-l alocaseră creatorii mei. Așa că am adoptat identitatea unei alte victime, iar după ce s-a încheiat războiul și Alianța Celor Trei Puteri a permis reluarea schimburilor comerciale și a călătoriilor, am părăsit La Est de Eden și am pornit-o prin sistemul solar, să văd tot ce puteam vedea.

Pe toată durata peregrinărilor mele, n-am întâlnit niciodată pe altcineva ca mine, dar am găsit un indiciu care dovedea că măcar un frate sau o soră din cuva mea îi supraviețuise războiului. Tuturor ni se imprimaseră în minte o serie de mesaje codificate, acoperind o gamă largă de eventualități și, la un an după ce am devenit fugar, am dat peste unul dintre ele într-un pasaj rar utilizat, care unea două spații locuibile din orașul Xamba, Rhea.

Pentru oricine altcineva, era o mâzgăleală fără niciun înțeles; pentru mine, era sclipirea unui fulger întunecat, care marca un număr cifrat de telefon din creierul meu. Pe pereții pasajului era o abundență de graffiti, în cea mai mare parte de dinainte de război. Era posibil ca mesajul să fi fost lăsat, la fel de bine, cu un an sau cu o săptămână în urmă; ar fi putut fi o cursă, întinsă de agenții care vânau renegați de soiul meu. N-am avut curajul să fac cercetări. M-am dus drept la spațioport și mi-am cumpărat bilet pentru o navetă către Phoebe, poarta prin care se pleca spre ceilalți sateliți ai lui Saturn și către Sistemul Exterior. Șase luni mai târziu, sub numele Roy Bruce, care îmi definea noua identitate, am devenit paznic la Unitatea TPA 898.

De aceea, cu aproape nouă ani mai târziu, nu puteam fi sigur că un frate sau o soră de-a mea supraviețuise și eram în stare să mă autoconving că Goether Lyle fusese victima politicii interne defectuoase a închisorii, ucis și mutilat de un cunoscător al tehnicilor de propagandă neagră pe care le deprinsesem în

timpul antrenamentului. Dar ficțiunea mea liniștitoare s-a spulberat chiar a doua zi, când s-a descoperit un alt cadavru mutilat.

Victima era un fost senator din Baghdad, Enceladus, membru al unei bande din închisoare care purta un război intermitent cu aceea din care făcuse parte Goether Lyle. Mesajul scris cu sânge pe sol, alături de cadavrul senatorului, dădea de înțeles că fusese ucis de amicii primei victime, dar indiferent cine îl omorâse o făcuse, probabil, în celula lui, în intervalul dintre apelul de seară și încheierea încarcerării de pe durata nopții, îi scosese cumva leșul din închisoare fără să fie observat și îl lăsase în raza unei camere de supraveghere, care fusese reprogramată pentru a reda ciclic o înregistrare în loc să arate ce se petrecea în timp real. Membrii bandelor rivale locuiau în blocuri diferite, li se implantaseră în cranii cipuri care le monitorizau în permanență mișcările și, în orice caz, erau închiși în celulele lor peste noapte. Dacă ucigașul era un deținut, ar fi trebuit să mituiască mai bine de o duzină de paznici; era mult mai probabil ca senatorul să fi fost ucis de cineva din personalul închisorii. Iar când am auzit cum arăta leșul, am fost sigur că era mâna unuia dintre frații sau surorile mele. Senatorul fusese orbit înainte de a fi strangulat și i se scoseseră plămânii prin niște tăieturi făcute în spate. Era o mutilare numită Vulturul Însângerat și fusese inventată de vikingi, cu vreo două mii de ani în urmă. Îmi aminteam vocea rece și răbdătoare a instructorului care ne făcuse demonstrația pe un cadavru.

Cineva din cadrul administrației a ajuns la aceeași concluzie. Anunțul din capul listei ordinelor pe care le primeam zilnic ne aducea la cunoștință că o echipă de specialiști se afla în drum către Ariel și că la spațioport se luaseră măsuri de securitate pentru cazuri de urgență. În seara aceea, la saună, Willy Gup ne-a spus că directorul avea în vedere posibilitatea ca ambele

crime să fi fost opera unui soi de asasin crescut-în-cuvă, folosit în timpul Războiului Tăcut.

– Așa că, fraților, dacă descoperiți ceva care vă trezește bănuielile, nu cedați tentației de a da dovadă de un eroism stupid. Creaturile alea sunt inteligente, letale și cu desăvârșire lipsite de orice sentiment omenesc. Faceți ca mine. Păstrați o atitudine glacială și bateți în retragere.

M-am simțit străbătut de un fior rece, detestabil. Știam că, dacă Willy și ceilalți și-ar fi dat seama că una dintre „creaturile alea" stătea alături de ei în aburul cald din saună, s-ar fi repezit asupra mea și m-ar fi sfâșiat imediat, bucată cu bucată. Și mai știam și că eu nu puteam să bat în retragere, că nu puteam lăsa lucrurile să-și urmeze cursul. Nimeni n-avea să poată pleca de pe Ariel pe toată durata aplicării măsurilor de securitate pentru cazuri de urgență, iar echipa de specialiști avea să scotocească fiecare centimetru pătrat din închisoare și din Herschel City, verificând fișele și profilul ADN pentru fiecare deținut, membru al personalului, angajat și vizitator și avea să pună la lucru un miliard de roboți teleghidați, pe jumătate vii, de dimensiuni minuscule, proiectați pentru a fi atrași de oricine expiră o combinație de produse metabolice secundare specifică ființelor de tipul nostru. Echipa avea să descopere cu siguranță asasinul, dar avea să mă demaște și pe mine.

Oh, probabil că aș fi putut pleca în excursie într-un loc îndepărtat de pe suprafața satelitului, ascunzându-mă în tot acel timp, dar nu știam cât de mult aveau să dureze cercetările. Singurul mod în care aș fi putut evada ar fi fost să-mi silesc costumul presurizat să-mi inducă o stare de hibernare profundă, timp de o lună sau două, dar cum mi-aș fi justificat absența când mă reîntorceam? Și, în plus, știam că eram pe moarte. Deja luam zilnic steroizi în doze periculos de mari, ca să-mi diminuez umflăturile articulațiilor și inflamarea țesutului

conjunctiv provocate de pseudolupusul meu. Suspendarea funcțiilor vitale ar fi încetinit progresul bolii, dar nu l-ar fi oprit. Și dacă nu mă mai trezeam niciodată?

Am petrecut o lungă noapte sumbră evaluându-mi opțiunile. În momentul când în oraș a început să crească nivelul luminii ambientale și membrii trupei locale de maimuțe-veverițǎ au prins să se cheme încetișor unii pe alții în copacii de lângă cabana mea, știam ce aveam de făcut. Trebuia să descopăr asasinul înainte de sosirea echipei.

Hotărârea mea a devenit mai puternică peste două ore, când am aflat că se săvârșiseră alte două crime și că în biblioteca închisorii avusese loc o mică revoltă.

Pătrunderea în fișierele închisorii mi s-a părut derizoriu de ușoară. Fusesem bine instruit cu ani în urmă, iar sistemul de stocare a informațiilor era cam de aceeași vârstă cu mine. Pentru început, am verificat dosarele personalului recent angajat, dar n-am descoperit nimic dubios, și n-am avut mai mult noroc nici când am studiat dosarele prietenilor și rudelor deținuților, ale avocaților lor, ale comercianților și ale oamenilor de afaceri care locuiesc de obicei în Herschel City. Era posibil să-mi fi scăpat ceva – povestea aleasă de asasin drept acoperire era întru totul la fel de bună ca aceea de care mă folosisem cu succes atât de multă vreme. Dar, după ce am eliminat, mai mult sau mai puțin, suspecții evidenți, a trebuit să iau în considerare posibilitatea ca asasinul să se fi ascuns pe Ariel, la fel ca mine, imediat după încheierea războiului. Aveam atât de multe în comun cu frații și surorile mele încât faptul că unul dintre ei luase o decizie similară cu a mea, alăturându-se personalului închisorii, n-ar fi fost nicidecum o simplă coincidență. Poate că în cele din urmă înnebunise, sau poate că imperativele adânc imprimate ale misiunii sale intraseră în acțiune. Sau poate

descoperise, ca și mine, că se apropia de sfârșitul scurtei sale vieți și se hotărâse să se distreze puțin...

În scurtul timp rămas până la sosirea echipei de specialiști, ar fi fost imposibil să verific dosarele celor peste trei mii de angajați. Ajunsesem într-o fundătură. Am decis că aveam nevoie de un sfat.

Toată lumea din Herschel City și din închisoare vorbea despre crime. Mi s-a părut ușor să-l întreb pe vechiul meu prieten Willy Gup, în timpul unei conversații banale, dacă se gândise cum s-ar fi putut descoperi identitatea asasinului.

– Oricine are minte trebuie să se țină departe de povestea asta, a spus el. Trebuie să se ferească de belele, să respecte regulile când e vorba de șleahta lui și să aștepte sosirea specialiștilor.

– Care vor sosi abia peste o săptămână. Până atunci ar putea izbucni un război în toată legea.

Willy a recunoscut că aveam dreptate. Făcea parte din grupul inițial de paznici, era un veteran care servise în timpul Războiului Tăcut pe una dintre navele de aprovizionare ale Marinei și se aflase în fruntea echipei care pusese capăt scandalului din bibliotecă. Trei deținuți muriseră, iar optsprezece erau grav răniți – o femeie scosese ochii alteia cu degetele mari ale mâinilor – și incidentul îl întristase și îl pusese pe gânduri. După ce m-a studiat câteva clipe, a adăugat:

– Dacă m-aș ocupa de asta, nu m-aș atinge de dosare. Am auzit că directorul face o listă a persoanelor care investighează, căutând indicii și așa mai departe. Le tolerează prostia fiindcă își dorește cu disperare să pună capăt necazurilor cât mai curând cu putință și o să fie al naibii de fericit dacă un hacker o să dea din întâmplare peste asasin. Dar e puțin probabil, și poți să faci pariu că, după ce-o să se termine totul, o să le tragă o săpuneală zdravănă acestor detectivi amatori. Și asasinul ar putea să urmărească, la rândul lui, cine accesează

fișierele. Oricine se apropie prea mult de adevăr ar putea avea o surpriză urâtă. Nu, frate, răsfoirea dosarelor nu aduce nimic altceva decât belele.

Atunci am știut că Willy intuia ce aveam de gând. Mai știam și că directorul era ultima dintre grijile mele. Am întrebat, pe cel mai degajat ton cu putință:

– Și ce-ai face?

Willy nu mi-a răspuns imediat, umplându-și în schimb din nou bolul din carafa de ceai cu gheață. Stăteam pe veranda micii sale cabane, la marginea unei zone îngustate din partea de sus a puțului care adăpostește orașul. Bananii și ferigile uriașe o fereau de privirile vecinilor; pădurea verticală cobora către adânc pe ambele părți. Trilurile greierelui său campion, un exemplar superb, alb cu auriu, adăpostit într-o colivie împletită din bambus, redau *Variațiunile Goldberg* ale lui Bach.

– Vorbim la modul pur ipotetic, a spus Willy, întinzându-mi carafa.

– Bineînțeles.

– Tu ai avut întotdeauna ceva de sălbăticiune, a zis el, te cred în stare să faci un gest nesăbuit de curajos și periculos de stupid.

– Nu sunt decât un hacker obișnuit, am obiectat.

– Care face excursii lungi pe suprafață, de unul singur. Care a parcurs, tot singur, traseul ăla din chasma Prospero și nu s-a obosit să spună nimic până când a aflat cineva, doi ani mai târziu. Te cunosc de nouă ani, Roy, și încă mai ești un bărbat misterios. Willy a zâmbit. Ei, de ce te uiți așa? Am spus numai că ai caracter, atâta tot.

Reflexele mele imuabile ieșiseră pe moment la suprafață. Pentru o clipă, mă întrebasem dacă bărbatul din fața mea nu-mi spulberase cumva acoperirea, dacă nu cumva ar fi trebuit să-l omor. Am simulat cu mare atenție un zâmbet și am spus că nu-mi dădusem seama cât de stranie păruse reacția mea.

– Cei mai mulți dintre noi au secrete, a zis Willy. De-aia ne aflăm tocmai aici, frate. Suntem captivi, în aceeași măsură ca deținuții din șlehtele noastre. Deși ei nu-și dau seama, idioții care bâjbâie prin fișiere încearcă să fugă cumva de ceea ce sunt ei înșiși.

– Și n-ai cum să scapi de ceea ce ești, am încuviințat.

Clipa trecuse. Aveam pe față un zâmbet adevărat, nu o mască încropită ca s-ascundă ceea ce eram de fapt.

Willy și-a ridicat în cinstea mea bolul cu ceai.

– Oricine are minte descoperă asta în cele din urmă.

– Încă nu mi-ai spus cum l-ai prinde pe asasin.

– N-am de gând să-l prind.

– Dar ipotetic vorbind...

– Din câte știm noi, e directorul. El poate merge oriunde și peste tot și are acces la toate sistemele de supraveghere.

– Directorul? Serios?

Willy a rânjit.

– Te întărâtam. Dar, serios vorbind, am făcut o mică investigație în privința asta. Nu e doar un ucigaș cu sânge rece, e și foarte bun și când e vorba să se deghizeze. Oricare dintre noi ar putea fi asasinul. Directorul, tu, eu, oricine. Dacă această creatură nu greșește cu nimic, n-avem nicio speranță s-o prindem. Facem deja tot ce se poate face – lansăm mai multe navete teleghidate de supraveghere, încuiem deținuții în celule când nu sunt la muncă și ne rugăm ca asta să împiedice apariția altor tulburări până când sosește echipa.

– Cred că ai dreptate, am încuviințat.

– Nu încerca să devii erou, frate. Nici măcar ipotetic.

– În niciun caz, am spus.

Dar una dintre remarcile lui îmi sugerase cum aș fi putut ajunge la asasin și mintea îmi alerga deja nebunește, stabilind ce aveam de făcut.

Dacă asasinul îi urmărea într-adevăr pe cei care accesau fără permisiune fișierele, am concluzionat eu, atunci stătea probabil la pândă (dacă nu el, cel puțin demonul lui) în directorul rădăcină al sistemului de informații. Acolo am lăsat un mesaj criptat, explicând cine eram și de ce doream să stăm de vorbă, atașat la un demon gata să ia urma oricui l-ar fi deschis. Demonul mi-a telefonat șase ore mai târziu, la miezul nopții. Cineva remarcase semnul pe care-l lăsasem și voia să discutăm.

Demonul nu reușise să identifice persoana respectivă și, pe deasupra, era infectat cu ceva: cu un program simplu de comunicare. L-am verificat, am șters câteva subrutine care i-ar fi permis să descopere unde mă aflam și l-am lansat. M-a conectat la un spațiu bidimensional gol, pe care au început să apară cuvinte, literă cu literă, parcurgând ecranul de la dreapta spre stânga și dispărând apoi.

>> ai scăpat de funcția de urmărire, nu e rău pentru un bătrân – dacă asta ești într-adevăr.
> ne-au antrenat bine, am tastat eu.
> crezi că știi ce sunt, crezi că sunt ca tine.

Indiferent cine ar fi fost interlocutorul meu, dorea să trecem direct la subiect. Asta îmi convenea, dar nu voiam să-l las să preia conducerea.

> suntem amândoi copii ai cuvei, am tastat. de asta am ajuns la tine. de asta vreau să te-ajut.

A urmat o pauză, în timp ce corespondentul meu îmi diseca mesajul.

>> ai putea fi o capcană.
> mesajul ţi-a atras atenţia fiindcă e imprimat în cortexul tău vizual, aşa cum e imprimat şi într-al meu.
> lucrurile de genul ăsta nu mai sunt atât de secrete cum erau cândva, dar să spunem că te cred...

Pe spaţiul alb s-a rotit un disc întunecat, mai puţin de o secundă, şi în licărirea lui neagră, stroboscopică, a pâlpâit un şir de litere şi cifre, dispărând apoi.

> ştii unde e locul ăsta?

Am înţeles că literele şi cifrele gravate în creierul meu reprezentau coordonate de pe caroiaj.

> pot să-l găsesc.
> ne-ntâlnim peste patru ore. trebuie să mă ocup mai întâi de o mică afacere.

Era miezul nopţii, momentul când îşi săvârşea asasinul lucrarea.

> te rog, nu mai ucide pe nimeni înainte de a sta de vorbă.

Cuvintele mele s-au şters. N-au primit niciun răspuns.

Coordonatele indicau cu precizie centrul unui mic crater de eroziune, aflat şaizeci de kilometri sud faţă de închisoare, într-o zonă nereconstruită din umbra peretelui estic al grabenului. Înainte de a pleca într-acolo, m-am echipat din arsenal şi am descărcat un program de perturbare a sistemului de pază, astfel încât să mă pot mişca liber şi neobservat. Eram ciudat

de fericit și absurd de încrezător. Era bine să fiu din nou în acțiune. Un murmur de mulțumire îmi umplea din abundență capul în timp ce conduceam un cart-triciclu de-a lungul unui drum vechi, de construcție. Punctul de întâlnire era la o oră distanță: aveam timp din belșug să mă familiarizez cu terenul și să-mi fac pregătirile înainte de a apărea asasinul, dacă el era cel cu care vorbisem.

Vreau să fie clar că acțiunile mele nu erau nicidecum altruiste. Singura viață pe care voiam s-o salvez era a mea. Da, știam că sunt pe moarte, dar nimeni nu iubește viața mai mult decât aceia cărora le-a mai rămas puțin de trăit, nimeni altcineva nu gustă experiența fiecărei clipe și a tuturor la un loc cu o instantaneitate atât de intensă. N-aveam intenția să mă lepăd de viață cu un gest măreț. Voiam să demasc asasinul și să scap de ancheta echipei speciale.

Drumul se întindea de-a lungul unui teren plat, acoperit cu praf maroniu, cimentat în vid, și presărat cu blocuri mari, erodate până la netezirea contururilor de-a lungul eonilor de impacturi cu meteoriții. Peretele grabenului se înălța în dreapta mea, cu falduri și protuberanțe complicate, ca o draperie înghețată. Sfărâmăturile de rocă luaseră forma unor conuri ascuțite și a unor movile rotunjite, formând un taluz ce îi tivea baza. În dreapta, terenul cobora către o panglică strălucitoare de garduri și diguri, aflată la mai bine de un kilometru, limita imensei cuverturi de câmpuri cultivate. Ceasul arăta ora două dimineața, dar lămpile suspendate erau la fel de strălucitoare ca întotdeauna și, deasupra orizontului vestic, scânteierea palidă a soarelui aproape că se pierdea în ceața luminii lor incandescente.

De locul de întâlnire mă mai despărțeau doi kilometri și drumul intersecta o culme abruptă, contrafortul unei protuberanțe imense a peretelui, când m-a atacat asasinul. Am întrezărit o mișcare bruscă undeva, sus, într-un colț al câmpului meu vizual,

dar, înainte de a apuca să reacționez, o săgeată taser cu șocuri electrice mi-a lovit cartul și i-a scurtcircuitat motorul. O secundă mai târziu, am fost izbit de o plasă care mi-a alunecat în josul trunchiului, în timp ce o serie de fibre musculare din plastic mioelectric se strângeau în falduri comprimate în jurul brațelor și al pieptului. În vreme ce cartul se oprea, m-am zbătut, încercând să mă eliberez, dar plasa îmi țintuia brațele de trup și nu puteam nici măcar să-mi desfac centura de siguranță. Nu puteam decât să stau și să privesc o siluetă în costum presurizat negru, care a coborât panta abruptă din două salturi uriașe și a ajuns la mine după alte două. Mi-a smuls telefonul, mi-a scos centura utilitară, mi-a luat pistolul din buzunarul de pe coapsa dreaptă a costumului și cuțitul din cel de pe coapsa stângă, apoi mi-a decuplat rezervorul principal de aer, a apăsat butonul de desprindere a centurii de siguranță, m-a tras de pe scaunul scund și m-a târât în afara drumului. M-a trântit pe spate, alături de un cart parcat în umbra unui bolovan de dimensiunile unei case, și asasinul s-a retras cu un pas, îndreptând spre mine o pușcă electrică.

Camera neutronică pe care mi-o fixasem în interiorul căștii îmi dezvăluia prea puține detalii ale feței din spatele vizorului reflectorizant, protejat de o peliculă de aur, purtat de cel care mă capturase; demonul ei a făcut o extrapolare, a căutat în baza de date pe care i-o încărcasem și a găsit pe cineva care corespundea. Debra Thorn, angajată de doi ani ca paramedic la infirmeria închisorii, douăzeci și doi de ani, necăsătorită, fără copii... Mi-am dat seama că făcusem o greșeală gravă. Da, asasinul era o dublură ucigașă, dar, fiind duplicatul cuiva care nu era adult când se sfârșise războiul, trebuie să fi fost creată și extrasă din cuvă mult mai recent decât mine. Nu era nebună, nu petrecuse ani buni trăind sub acoperire. Ucidea fiindcă pentru asta fusese trimisă aici. Pentru că era misiunea ei.

Pe display-ul căștii mele clipea o lumină – un walkie-talkie pentru urgențe, cu rază mică de acțiune, pentru conexiuni neobstrucționate. După ce am răspuns, am auzit întrebarea unei voci distorsionate electronic:

– Ești singur?

– Absolut.

– Cine ești?

Înainte de a pleca, îmi scosesem toate însemnele de identificare de pe costum, dar dublura care o ucisese și o înlocuise pe Debra Thorn avea arma îndreptată spre capul meu, așa că era recomandabil să-mi spun numele. A păstrat un moment de tăcere, fără îndoială fiindcă se uita în dosarul meu.

– Nu sunt dublura ucigașă a lui Roy Bruce, i-am spus, dacă asta îți închipui. Omul pe care l-am ucis și înlocuit era un genetician, pe nume Sharwal Jah Sharja.

I-am spus, pe scurt, povestea pe care o știi deja. Când am terminat, mi-a pus o altă întrebare:

– Lucrezi într-adevăr aici de opt ani?

– Opt și jumătate.

Făcusem o greșeală foarte gravă în privința motivelor celei care mă luase prizonier, dar probabil că îi stârnisem curiozitatea, fiindcă altminteri aș fi fost deja mort. Și, chiar dacă nu puteam să scap apelând la meșteșugul vorbelor și convingând-o astfel să mă cruțe, mai aveam încă două arme pe care nu le descoperise... Am riscat o minciună, am susținut că plasa ei îmi compromisese etanșeitatea termică a costumului. M-am plâns că pierdeam căldură stând pe solul înghețat și că aveam să mor de frig dacă nu mă ridicam.

Mi-a permis să mă salt în capul oaselor și mi-a cerut s-o fac foarte încet.

În timp ce-mi trăgeam picioarele sub mine, așezându-mă în fața ei sprijinit pe pulpe, mi-am ridicat privirea către culme și am făcut o triangulație crucială.

– Instructorii mi-au explicat că n-o să trăiesc mai mult de un an, a spus ea.

– Probabil ți-au spus că o să te mistui repede, dar strălucind cu mare putere – asta mi-au zis mie. Dar au mințit. Mă aștept să fi mințit în foarte multe privințe și îți promit că eu o să-ți spun numai adevărul. Putem pleca de-aici, putem merge oriunde ne dorim.

– Am de încheiat o misiune.

– Oameni care trebuie uciși, revolte care trebuie stârnite.

Asasina a făcut un pas mare în lateral, către cart, a scos ceva de mărimea unei mingi de baschet din plasa aflată în spatele scaunului și l-a aruncat spre mine. Obiectul a ricoșat încet de solul prăfos și a sfârșit prin a ajunge între picioarele mele: era capul retezat al unei femei bătrâne, cu pielea înnegrită de ger, cu ochii acoperiți de chiciură.

– Fosta conducătoare a parlamentului din Sparta, Tethys, m-a lămurit asasina. Am lăsat trupul țintuit de sol, pe unul dintre câmpurile unde lucrează prietenii ei, cu un mic mesaj amuzant.

– Încerci să stârnești un război printre prizonieri. Poate oamenii care te-au trimis speră că scandalul va duce la închiderea închisorii. Poate își închipuie că e singura lor șansă de a-și elibera camarazii. Pentru cine lucrezi, apropo?

– Eu pun întrebările, a ripostat ea.

Am întrebat cum avea să scape după ce termina.

– Vine o echipă specială, e pe drum. Dac-o să mai fii aici când sosește, te va hăitui și te va ucide.

– A, de-asta m-ai căutat. Te temi că, în timp ce mă vânează, echipa aia o să afle cine ești.

O fi fost tânără, dar era inteligentă și iute.

Am spus:

– Am venit fiindcă voiam să stau de vorbă cu tine. Fiindcă eşti ca mine.

– Fiindcă, după atâţia ani trăiţi printre oameni, simţi lipsa celor de soiul tău, nu?

În ciuda distorsionării electronice, i-am simţit batjocura din glas. Am răspuns cu prudenţă:

– Oamenii care te-au trimis aici – creatorii tăi – nu şi-au făcut niciun plan pentru recuperarea ta după ce se termină totul. Nu le pasă dacă supravieţuieşti sau nu. Singurul lucru care-i interesează e succesul misiunii tale. De ce le oferi loialitate unor oameni care te consideră un bun consumabil? Oamenilor care te-au minţit? Ai mulţi ani de viaţă înainte şi nesocotirea ordinelor nu e atât de dificilă cum ţi-ai închipui. De fapt le-ai nesocotit deja când ai intrat în legătură cu mine. Nu mai ai de făcut decât un singur alt pas, şi lasă-mă să te ajut. Dacă lucrăm împreună, o să supravieţuim. O să găsim o cale de salvare.

– Îţi închipui că eşti om. Nu eşti. Eşti exact ca mine. Un mort care umblă. Apropo, aşa ne spuneau instructorii: mort. Nu „Mark". Nu e nimic drăguţ în asta. Când eram mutaţi dintr-un loc în altul, se avertizau strigând unii la alţii: „Morţii umblă."

E o tradiţie, e strigătul pe care-l auzi când e scos din celulă un condamnat la moarte. Din fericire, n-am lucrat niciodată în blocul H, unde îşi aşteaptă execuţia deţinuţii care au ucis alţi prizonieri sau vreun gardian, aşa că nici nu-l auzisem, nici nu fusesem nevoit să-l folosesc.

– Aveau dreptate, nu? a spus ea. Suntem nişte obiecte fabricate, cum am putea trăi în adevăratul sens al cuvântului?

– Eu am dus, timp de zece ani, o viaţă mai mult sau mai puţin obişnuită. Renunţă la povestea asta, vino cu mine, şi-o să te-nvăţ cum.

– Tu ai furat o viață, asta ai făcut. Sub deghizarea ta, ești tot atât de mort ca mine.

– Viața pe care-o trăiesc acum e a mea, nu a altcuiva, am spus. Renunță la ceea ce faci, iar eu o să-ți arăt despre ce vorbesc.

– Tu ești terminat, în orice caz, a spus asasina. Îți respiri ultima porție de aer. Îți mai ajunge pentru mai puțin de-o oră. Te las să mori aici, îmi închei misiunea și profit de tot balamucul ca să fug. Pe urmă ar trebui să fiu recuperată, dar acum cred că pot renunța la asta. În lumea largă trebuie să existe o grămadă de oameni care au nevoie de talentele mele. O să lucrez pentru oricine vrea să ucid și-o să câștig o grămadă de bani.

– E un vis frumos, am zis, dar n-o să se-adeverească niciodată.

– De ce să nu profit, făcând ceea ce am fost creată să fac?

– Am trăit printre oameni mai mult de un deceniu. Poate nu-i cunosc atât de bine cum ar trebui, dar știu că se tem foarte mult de noi. Nu din cauză că ei ar fi altfel, ci fiindcă noi semănăm atât de mult cu o parte a lor pe care nu vor să și-o recunoască. Pentru că suntem jumătatea întunecată a firii lor. Am supraviețuit atât de mult numai fiindcă am ascuns cu mare grijă ce sunt în realitate. Te pot învăța cum să faci asta, dacă mă lași.

– Mie nu mi se pare c-ar fi cine știe ce viață, a spus asasina.

– Nu-ți place să fii Debra Thorn? am întrebat-o.

În aceeași clipă, am sărit de pe sol, cu speranța că dezvăluindu-i identitatea îi distrăsesem atenția și o derutasem, și am câștigat favoarea unui avans de o clipă.

Datorită microgravitației de pe Ariel, saltul meu în picioare m-a propulsat cu mult deasupra capului asasinei, mai sus și dincolo de culme. În timp ce mă înălțam, am eliberat săgeata taser pe care mi-o cususem în palma uneia dintre mănușile costumului meu presurizat, și încărcătura electrică stocată în bucla ei supra-conductoare a scurtcircuitat toate fibrele plasticului mioelectric care-mi imobiliza brațele. În timp ce atingeam

solul, am săltat din umeri, aruncând plasa, și m-am avântat din nou, plutind în salturi de-a lungul culmii, către suprafața bombată a peretelui de stâncă și către un horn îngust dintre două pliuri de gheață neagră, tare ca piatra.

Eram la jumătatea drumului când un glonț cinetic mi-a lovit piciorul stâng cu o forță înspăimântătoare, rupându-mi osul coapsei. M-am rostogolit pe movila de gheață și m-am agățat de o proeminență ascuțită chiar înainte de a cădea de pe culme. Strigătul triumfător al asasinei mi-a răsunat în urechi ca o trâmbiță electronică; fiindcă foloseam un walkie-talkie pentru comunicare neobstrucționată, am știut că era gata să sară asupra mea. M-am ridicat imediat și am fugit către horn, ca o maimuță schiloadă. Aproape că-mi atinsesem ținta, când un al doilea glonț cinetic mi-a zdrobit genunchiul drept. Costumul mi s-a rupt în locul impactului și am simțit împunsătura rece a durerii când materialul inteligent s-a strâns la fel de tare ca un garou, dar nu eram terminat. Lovitura glonțului cinetic m-a dat peste cap, propulsându-mă într-un câmp de blocuri de gheață căzătoare, la o distanță izbitor de mică de horn. M-am îndreptat spre el pe jumătate târându-mă, pe jumătate plutind, un al treilea glonț a retezat vârful unui bloc poros, care trebuie să fi căzut de pe stânci cu un miliard de ani în urmă, și apoi eram în horn, și am început să mă cațăr.

Asasina n-avea experiență în privința ascensiunilor în stil liber. În ciuda rănilor mele, am mărit curând distanța dintre noi. Hornul s-a terminat după o jumătate de kilometru și n-am avut de ales, a trebuit să urc în continuare, pe suprafața dezgolită a gheții. Peste mai puțin de un minut, asasina a ajuns, la rândul ei, la capătul hornului și a tras un glonț cinetic, care s-a izbit de stâncă, la mică distanță deasupra mea. M-am lipit de suprafața gheții când o bucată imensă a căzut pe lângă mine, cu o încetineală de vis, apoi am continuat să urc chiar printre

sfărâmăturile, pietricelele și granulele de gheață care îmi răpăiau scurt pe cască, formând un nor în expansiune, și m-am săltat peste muchia pragului deasupra căruia se îngusta zidul.

Piciorul stâng, îndoit din mijlocul coapsei, mă durea cumplit; dreptul era amorțit de la genunchi în jos și o crustă groasă de sânge mi se solidificase prin înghețare în jurul încheieturii. Dar n-aveam timp să-mi pansez rănile. M-am săltat în capul oaselor și am smuls furtunul sistemului de reciclare a apei în timp ce asasina sărea deasupra pragului de stâncă descriind un arc grațios, cu pistolul taser într-o mână și cu pușca electrică în cealaltă. Am răsucit robinetul și am izbit-o cu un jet de apă de mare presiune, care i-a nimerit vizorul și a înghețat instantaneu. M-am săltat de pe sol împingându-mă în ambele mâini (un glonț cinetic s-a lovit de gheața prăfuită, exact în locul unde stătusem), m-am ciocnit cu ea în aer, mi-am agățat mănușa de mufa de diagnosticare a rucsacului ei și am eliberat a doua săgeată taser.

Săgeata a scurtcircuitat toate componentele electronice ale costumului ei, iar curentul pătruns prin mufă a fost suficient ca s-o paralizeze pentru o clipă. Am împins-o și s-a prăbușit către prag, dar a reușit să tragă un ultim glonț în timp ce se răsucea în golul de dincolo de marginea acestuia. Era fie fenomenal de norocoasă, fie incredibil de îndemânatică: mi-a retezat degetul mare, plus alte trei, de la mâna dreaptă.

A căzut de la o înălțime de peste un kilometru. Chiar și la o gravitație redusă, era mai mult decât suficient ca s-o ucidă, dar am aruncat peste ea mai multe blocuri de gheață, pur și simplu ca să fiu sigur. Al treilea i-a zdrobit vizorul. O să-i găsiți cadavrul, dacă nu i l-ați găsit încă, mai mult sau mai puțin chiar sub locul unde l-ați descoperit pe al meu.

Asasina mi-a descărcat cea mai mare parte a rezervei de aer, mi-a luat telefonul și baliza de avarie: săgeata pe care am folosit-o împotriva ei a distrus ce mai rămăsese din sistemul de

menținere a vieții înglobat în costum. Sistemul de izolare termică e încă destul de bun, dar acum încep să simt mușcătura frigului, iar mâna mi-a obosit foarte tare de când strâng întruna de pompă, împingând aerul expirat în dispozitivul de reciclare, și am o durere de cap din ce în ce mai urâtă pe măsură ce concentrația de dioxid de carbon din rezerva mea de aer crește inexorabil. Am distrus ecosistemul din La Est de Eden sabotând balanța gazelor din atmosferă, iar acum același dezechilibru mă ucide.

Singurul lucru care mai funcționează încă e micul cip idiot pe care mi l-am încastrat în cască, pentru înregistrarea conversației cu asasina. Probabil că, în momentul de față, știi despre ea mai multe decât mine.

Nu mi-a mai rămas mult timp. Poate devin de o stupizenie confortabilă din cauza nivelului în continuă creștere al dioxidului de carbon, dar descopăr că nu-mi pasă că mor. Ți-am spus că am înfruntat-o pe asasină ca să-mi salvez pielea, dar acum mă gândesc că e posibil să mă fi înșelat. E adevărat că am devenit fugar după încheierea Războiului Tăcut, dar, în felul meu, am rămas în slujba voastră până la moarte.

Acum mă deconectez. Vreau să-mi petrec ultimele clipe amintindu-mi ascensiunea mea în stil liber pe cei douăzeci de kilometri de gheață verticală din chasma Prospero. Vreau să-mi aduc aminte cum am stat, în final, obosit și singur, în vârful unei falii care despică o lume – amintirea unei coliziuni cutremurătoare de acum patru miliarde de ani –, cu Uranus la orizont, înclinat și vizibil doar pe jumătate, calm și îndepărtat, cu infinitul cer negru, înstelat, deasupra capului. Atunci m-am simțit cu desăvârșire insignifiant, dar totodată atât de fericit, fără să regret nimic din mărunta mea existență stupidă.